

PŘÍTOMNOST V POTŘEBÁCH SVĚTA

VOLBY DO
EVROPSKÉHO
PARLAMENTU
2019

Volby do Evropského parlamentu nás nutí **rozšířit obzor**, hledět za horizont jednotlivých národů, nkolik jsou vnitřní záležitosti každého státu EU složité a dotýkají se bezprostředněji života každého z nás.

V minulosti existovaly sdílené jistoty, s nimiž se všichni určitým způsobem ztotožňovali. Dnes už to tak není. Prožíváme **zcela novou kapitolu dějin** charakterizovanou stále viditelnějším ochabováním zájmu pro realitu a v mnoha případech ochromující pasivitou. Každodenní zkušenost je poznačena opakujícími se otázkami: jak spolužít s někým ode mě odlišným? Proč zakládat rodinu, vytvářet trvalé vztahy? Jak vychovávat své děti? Jaký má smysl snažit se o společné dobro?

Je nemálo těch, kteří jsou dezorientovaní a ptají se, jak překonat existenciální nejistotu, jež ubíjí naději a omezuje schopnost setkání, dialogu a iniciativy na všech úrovních.

Odkud můžeme znovu vyjít?

Je tu jedna skutečnost, jež nás všechny spojuje: navzdory strachu a nejistotě **se srdce člověka nedokáže úplně vzdát**. „Můžeme to spatřit v nejrozmanitějších pokusech, mnohdy zmatených, ale nikoli proto méně dramatických a určitým způsobem upřímných, v nichž se dnešní Evropané snaží dosáhnout tu plnost, po níž nemohou netoužit“ (J. Carrón).

Zkusme se tedy podívat na některé z těchto pokusů, abychom na jejich základě získali vodítka a dokázali čelit situaci, v níž se nacházíme. Pouze ze zkušenosti proměny, která se děje, mohou vzejít ukazatele pro budoucnost.

O některých z těchto příběhů je podrobně pojednáno v dubnovém čísle časopisu **Tracce**, věnovaného volbám do Evropského parlamentu.

V ITÁLII jedno kulturní centrum zorganizovalo cyklus setkání o Evropě a pozvalo jednoho známého ekonoma. Během večere mu organizátoři položili několik otázek, týkajících se politiky, a jeho odpověď zněla: „Je to beznadějně, Italové se zřítíli do propasti, skončíme v defaultu“ (default – stát není schopný plnit své závazky, tedy splácet půjčky). Bylo obtížné vést s ním dialog, protože jakoukoli diskuzi rychle utnul. Když začalo setkání, ekonom uviděl sál plný lidí: viděl především lidi, kteří mají skutečný zájem a ptají se, a to v něm probudilo touhu po dialogu. Na konci setkání řekl organizátorům: „Viděli jste, že jsem nebyl takový pesimista jako na večeri?“ Posлуchači, tak zvláště pozorní a zvědaví, otřáslí jeho skálopevnou jistotou.

V HOLANDSKU jedna matka, muslimka, během hledání školy pro svou vážně nemocnou dceru, která vyžaduje zvláštní péči, zažádala o zápis na právě zřízenou katolickou školu. Na otázku ředitele, proč zrovna u nich – na malou a pro potřeby její dcery špatně vybavenou školu – mu odpověděla: „Pochopila jsem, že tady mohou mít mou dceru rádi.“ O několik měsíců později, když se obecní rada rozhodovala, zda školu financovat či nikoli, byla mezi ostatními rodiči i ona matka, jež zastupitele, kteří „nikdy neviděli takovou mobilizaci“, žádala, aby škola mohla existovat, protože je dobrem pro všechny.

V LOTYŠSKU se jedna nezisková organizace začala starat o sirotky a rodiny v obtížích. Situace je ve státě, kde byl ještě před vstupem do EU modelem sovětský internat, tj. státní sirotčinec, složitá. Svou prací a dialogem s politikou pomohla daná nezisková organizace k vydání zákonů o svěřené péči, pěstounské péči a podpoře rodinám v potížích. „Přispěla ke změně mentality“, říkají na Ministerstvu sociálních věcí. Metoda? „Když se setkáváme s lidmi v obtížné situaci, nevycházíme z analýzy problémů, ale hledáme jejich pozitivní zdroje: vztahy, schopnosti, touhy. Lidé si neuvědomují pozitivní stránky ve svém životě. Pokud si toho všimnou, změní přístup a pokouší se začít znovu.“

VE ŠPANĚLSKU během hospodářské krize se skupina rodin z jedné malé obce rozhodla pomoci těm, kteří nebyli schopni vyžít do konce měsíce, sbírkou potravin, jež pak nosí ve dvojicích do určených domů. Tímto způsobem se však neuspokojuje pouze hmotná potřeba: mezi rodinami se vytvářejí pouta přátelství a vzájemné náklonnosti. Hmotná potřeba, jež mohla být potenciálně příležitostí ke vzniku násilí, se stala příležitostí k navázání vztahů se sousedy. Obecní úřad uznal jejich činnost a poskytl jim místo pro rozvoj jejich činnosti.

S čím se všichni toto lidé setkali, aby změnili svůj přístup k realitě a překonali strach a uzavřenost?

Není snad pravda, že ještě dříve, než nalezneme řešení tisíců každodenních problémů, **je tím, co nejvíce potřebujeme, něco, co je schopné změnit náš pohled**, vrátit chuť žít, probudit vůli konat?

Don Giussani, vzpomíná na počátky své učitelské činnosti na Lyceu Berchet v Miláně v polovině 50. let, poznamenal: „My jsme nenastoupili do školy, abychom se snažili zformulovat nějaký alternativní projekt pro školu. Nastoupili jsme tam s vědomím, že chceme přinášet To, co činí život lidským a hledání pravdy autentickým.“

Nepotřebujeme především x-tou politickou teorií ani novou organizační strategii, nýbrž potkat život; **život, jenž má sílu** otevřít nás naději, **roznít v nás zájem o bytí** naše a našich příbuzných, přátel, kolegů, spoluobčanů, a nechat se provokovat květnovými volbami.

Sdíleje úzkosti a problémy všech nás papež František pozval k uskutečnění „**sociálního přátelství**“, k dialogu a setkání, v němž **každý nabídne společnému životu vlastní zkušenost**.

Dívejme se proto na volby do Evropského parlamentu jako na **velkou příležitost**, především jako na ověřování a ptejme se:

- **Jak ve mně zkušenost, již žiji, probouzí vášně pro společné dobro?**
- **Jak přispívám ke společenskému a politickému životu v místě, kde žiji?**
- **Kde vnímám, že hodnoty, na nichž je založena Evropa, jsou znovu vtělené ve sdílených zkušenostech?**
- **Jaká jsou kritéria, dle nichž se rozhoduji s ohledem na obsah volební kampaně a volební výběr?**